

РЕШЕНИЕ

№ 1366

гр. София, 02.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 08.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **10830** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по повод жалба вх. № 43242 от 29.11.2022 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ) и вх. № Е – 13 – 273 – 1131 от 17.11.2022 г. по описа на Комисия за енергийно и водно регулиране (КЕВР), подадена от „Електроразпределение Север“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], В. Т. - Е, представлявано заедно от всеки двама от членовете на Управителния съвет Р. Г. Л., А. А. К. и Х. П. Х., чрез адв. А. Т. от САК, с адрес на кантората [населено място], [улица], ет. 2, преупълномощена от адвокатско дружество „В., желязков и Партньори“ срещу решение № Ж – 592 от 27.10.2022 г. на КЕВР, с което на жалбоподателя за дадени следните задължителни указания: В 14 – дневен срок от получаване на решението да продължи процедурата по присъединяване на обект за производство на електрическа енергия – вятърна електрическа централа с обща мощност 4000 kw в [населено място], общ. К., ПИ № 72693 съгласно Договор за присъединяване на обект на независим производител на електрическа енергия № П-Д10-3093-2008285 от 09.12.2010 г. и 2. В 7 дневен срок след приключване на дейностите по т.1 да предостави на Комисията доказателства за изпълнението им.

С жалбата се иска съдът да прогласи решението за нищожно или да го отмени като евентуално издадено при съществено нарушение на

административнопроизводствените правила, както и в противоречие с материалния закон, поради незаконосъобразност. Аргументите за нищожност, че доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, съдебната практика и теория са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Твърди се, че с атакуваното решение КЕВР се е произнесла по въпрос, по който няма компетентност да се произнесе, като направеното произнасяне противоречи на съществуващата нормативна уредба. В релевантните разпоредби на ЗЕ никъде не е предвидена дискреционна власт на КЕВР да разширява и съобразява правомощията си с преценка за целесъобразност. Посочва се, че инкорпорирането на разширително тълкуване в решенията на КЕВР представлява нарушение на изискванията за материална компетентност и е достатъчно да инвалидира актовете на органа до степен на нищожност. На следващо място се твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно, тъй като неправилно КЕВР е тълкувал разпоредбата на чл. 29, ал. 6 от ЗЕВИ. Според жалбоподателя чл. 29, ал. 6 от ЗЕВИ, в редакцията съгласно ДВ, бр. 35 от 2011 г., предвижда, че договърът за присъединяване е със срок не по – дълъг от срока за въвеждане в експлоатация на обекта на производителя и съоръженията за присъединяването му, но не повече от две години, когато въвеждането в експлоатация е предвидено да се извърши на един етап. Инвокират се доводи, че позоваването от КЕВР на ал. 8 на чл. 29 ЗЕ, според който процедурата за присъединяване се прекратява при неизпълнение на някое от изискванията по ал. 1 и 5 касае предходния етап на отношенията по присъединяване, видно от това, че ал.1 и ал. 5 се отнася изключително и единствено до предварителните договори, е неправилно. Още повече, че е предвидено, че в подобни случаи становището по чл. 23, ал.5 за условията и начина за присъединяване да се смята за невалидно и съответно предварителния договор се смята за прекратен. В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв К., която поддържа жалбата и моли да бъде уважена. Претендира разноси, съгласно представен списък и депозира писмено становище.

Ответникът – КЕВР, редовно призован, се представлява от юрк. Б., която оспорва жалбата, предлагат да се отхвърли и да бъде потвърден административния акт като правилен и законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на търсеното адвокатско възнаграждение от жалбоподателя. Депозира писмено становище.

Заинтересованата страна – „БГ СКАЙ ПАУЪР“ ООД, редовно призована, не се представлява.

Административен съд София - град след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, за да се произнесе съобрази следното от фактическа и правна страна:

Административното производство е образувано във връзка жалба, подадена от Т. А. Н., управител на „БГ СКАЙ ПАУЪР“ ООД чрез „Електроразпределение Север“ ЕАД и е препратена на КЕВР на основание чл. 142 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (Наредба № 3). С нея се възражава срещу забавяне на отговор за присъединяване на вятърна електрическа централа с мощност до 4000 kW (2x2000kw).

Жалбоподателят е изпратил жалбата на „БГ СКАЙ ПАУЪР“ ООД до КЕВР, като допълнително е взел становище по нея с вх. № Е – 11ИН – 00 – 1388 от 18.07.2022 г.

по описа на КЕВР.

От събраните в хода на административното производство и съдържащите се в административната преписка писмени документи се установява следното:

На 10.11.2008 г. е подписан Предварителен договор между „Е.ОН България Мрежи“ АД (с ново наименование „Електроразпределение Север“ АД) и СД „Зоната – Нацкови и сие“ впоследствие правото на строеж е продадено на „БГ СКАЙ ПАУЪР“ ООД). По силата на този предварителен договор „Е.ОН България Мрежи“ АД се е задължило да присъедини към собствената си електроразпределителна мрежа електрическата централа, собственост на СД „Зоната-Нацкови и сие“.

[община] е издала Разрешение за строеж № 91 от 10.06.2010 г., с което на „БГ СКАЙ ПАУЪР“ ООД е разрешено да извърши строително –монтажни работи, съобразно одобрения проект за обект ветроенергиен парк в имот с идентификатор 72693.11.76 в землището на [населено място], [община]. Разрешението за строеж е презаверено на 17.02.2016 г. от главния архитект на [община].

На 14.12.2010 г. е подписан окончателен Договор за присъединяване на обект на независим производител на електрическа енергия № П-Д!)–3093-2008285 от 09.12.2010 г. По силата на този договор „Е.ОН България Мрежи“ АД отново се е задължило да присъедини към собствената си електроразпределителна мрежа електрическата централа, собственост на „БГ СКАЙ ПАУЪР“ ООД.

На 21.05.2013 г. е открита строителна площадка за обекта.

На 07.12.2016 г. Е. Север е изпратило писмо до „ЕСО“ ЕАД, с което е потвърдено наличието на окончателен договор за присъединяване на централата в [населено място].

С писмо от 18.12.2019 г. Е. ЕАД е уведомило „БГ СКАЙ ПАУЪР“ ООД, че централата на дружеството в [населено място] ще бъде присъединена към електропреносната мрежа, когато новият далекопровод „В. – К.“ бъде изграден и въведен в експлоатация, което ще стане през месец септември 2022 г.

„БГ СКАЙ ПАУЪР“ ООД е подал искане за присъединяване до „ЕРП Север“ АД с вх. № 60011412 от 06.01.2022 г. , като повече от шест месеца не е получил отговор от страна на „ЕРП Север“ АД. Проектът (вятърна електроцентрала [населено място]) е изграден на 90%. Фундаментите са изградени, генераторите са доставени и предстои техния монтаж.

Тази фактическа обстановка е допълнена от „ЕРП Север“ АД, видно от писмата на дружеството от 18.07.2022 г. 9 26.07.2022 г., в които допълнително се посочва следното: На 12.04.2010 г. от „Е.ОН България Мрежи“ АД до „Н. ЕАД (понастоящем Е.) е подадено Искане за проучване на условията за присъединяване на обекти на разпределителните предприятия към преносната електрическа мрежа с № 1455 от 12.04.2010 г.

На 27.05.2010 г. в „Е.ОН България Мрежи“ АД е получено писмо от „Н. ЕАД, в което е вписано подадено към Н. ЕАД Искане за проучване на условията за присъединяване и е посочено, че производителят попада в пръстена А. – златни пясъци – Б. – К. – Ш. – Генерал Т., чиято преносна способност е изчерпана. Преустановяването на производителите се преустановява до реализиране на инвестиционната програма на „НЕК“ ЕАД.

На 21.01.2016 г. от „БГ СКАЙ ПАУЪР“ ООД е подадено Искане № 1049585 от 21.01.2016 г. за потвърждаване на инвестиционни намерения за стартиране на процеса по изграждане на обекта.

На 02.02.2016 г. от „ЕНЕРГО-ПРО Мрежи“ АД до „ЕСО“ ЕАД с изпратено Искане за проучване на условията за присъединяване на обекти на оператор на разпределителна мрежа към преносната електрическа мрежа с изх. № П-ВИ-7П-ВИ-7#1 от 02.02.2016 г. В „ЕНЕРГО-ПРО Мрежи“ АД е получено писмо от „ЕСО“ ЕАД за предоставяне на уточняваща информация относно етапи на въвеждане в експлоатация на обекта. До „БГ СКАЙ ПАУЪР“ ООД е изпратено писмо от 22.02.2016 г. за предоставяне на информация за срока за въвеждане в експлоатация на вятърната електрическа централа. След предоставяне на изисканата информация, е изпратено Искане за проучване на условията за присъединяване на обекти на оператор на разпределителна мрежа към преносната електрическа мрежа на 22.05.2016 г.

На 22.07.2016 г. от „ЕСО“ ЕАД е получено писмо, с което е предоставена информация, че към настоящия момент преносната способност на мрежа 100 kV в Добричкия пръстен е изчерпана от вече присъединени генериращи мощности в района. В тази връзка няма техническа възможност за присъединяване на генериращи мощности към преносната мрежа в района на Североизточна България. Присъединяването на нови генериращи мощности в района ще бъде възможно след изграждане и въвеждане в експлоатация на новия двоен въздушен електропровод 110 kV от подстанция „К.“ до подстанции „В. север/В. запад“.

На 20.12.2016 г. в „ЕНЕРГО-ПРО Мрежи“ АД е получено ново писмо от „ЕСО“ ЕАД, с което отново е уведомено, че преносната способност на мрежа 110 kV в Добричкия пръстен е изчерпана от присъединените генериращи мощности в района и няма техническа възможност за присъединяване на генериращи мощности към преносната електрическа мрежа в района на Североизточна България.

Относно сключения договор за присъединяване на обект от независим производител на електрическа енергия от 14.1.2010 г. „ЕРП Север“ АД е информирало КЕВР, че същият е сключен по реда на Закона за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогорива (ЗВАЕИБ, ДВ, бр.49 от 19.06.2007 г., отм., ДВ, 35 от 03.05.2011 г., в сила от 03.05.2011 г.). при сключването му не е бил предвиден конкретен срок за неговото действие. Съгласно чл. 13, ал. 7 от ЗВАЕИБ, срокът за присъединяване на енергийния обект се определя в договора за присъединяване и е не по – дълъг от заявения от производителя срок за въвеждане в експлоатация на енергийния обект. По отношение на условията за присъединяване е била приложима Наредба № 6 от 9.06.2004 г. за присъединяване на производители и потребители на електрическа енергия към преносната и разпределителните електрически мрежи, като към нея препраща самият ЗВАЕИБ (чл. 13, ал.2). Съгласно чл. 57, ал.6 от нея, срокът за изпълнение на договор за присъединяване на електрическата централа се договаря съобразно заявения по чл. 51, ал.1, т. 2 срок – това е срокът за въвеждане в експлоатация на централата.

При тази фактическа обстановка и след изследване на приложимата нормативна уредба КЕВР е приел, че в самия договор страните не са договорили краен срок на действие на същия, поради което договорът следва да се счита за безсрочен, което не е в противоречие на действащата към датата му на сключване законодателна рамка. Ответникът по делото изрично е посочил, че жалбоподателят и заинтересованата страна по делото са уговорили и начините за прекратяване на договора между тях в чл. 28 – 31 от него, както и че в хода на административното производство никоя от двете страни не е ангажирала писмено доказателства за предприети действия по неговото прекратяване. На базата на тези изводи КЕВР е издала обжалваното

решение.

В хода на съдебното производство като доказателства по делото са приети представените с жалбата и административната преписка писмени документи, както и ангажираните от страните.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира подадената жалба за неоснователна.

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал.1 от АПК и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 76 от Закона за енергетиката Комисията контролира съответствието на извършваните лицензионни дейности с условията на издадените лицензии, като извършва превантивен, текущ и последващ контрол. Съгласно ал. 4, т. 2 от посочената разпоредба КЕВР контролира съответствието на изпълнението на лицензионната дейност с условията на лицензията, включително изпълнението на задълженията за предоставяне на достъп до мрежите, както и правилното прилагане на условията за предоставяне на достъп. С оглед на това и предвид разпоредбата на чл. 22, ал. 1, т. 1 от ЗЕ, според която КЕВР разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на преносни и разпределителни мрежи, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган. Решението е взето от Комисията в състав "Енергетика" с два гласа "за", от които един е на член на Комисията със стаж в енергетиката. Решението е издадено в изискуемата писмена форма, като не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до нищожност на същото или представляващи самостоятелни основания за отмяна на решението като незаконосъобразно. В тази връзка следва да се посочи, че са неоснователни възраженията на жалбоподателя, свързани с твърдения за нищожност на обжалваното решение, тъй като КЕВР се била произнесла извън компетентността си, мотивирайки решението си.

Осигуряването на достъп до електропреносната и електроразпределителната мрежа е задължение на енергийните предприятия, лицензирани за осъществяване на съответната дейност, което те са длъжни да изпълнят по отношение на всеки производител и обект за производство, които отговарят на предвидените в закона условия. Изискванията към обектите и производителите на електрическа енергия за присъединяване към мрежите са нормативно установени и лицензиантите не могат да поставят други, допълнителни изисквания или да извършват друга преценка извън тази относно спазването на нормативните изисквания.

По делото не се установява спор по фактите, а такъв относно приложението на материалния закон, както и срочността на сключения между „ЕРП Север“ АД и „БГ Скай Пауър“ ООД договор за присъединяване на обект на независим производител на електрическа енергия от 14.12.2010 г.

Настоящата инстанция намира, че КЕВР правилно е определил приложимата нормативна уреда.

Разглежданият договор за присъединяване на обект на независим производител на електрическа енергия от 14.12.2010 г. е сключен по реда на Закона за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата (ЗВАЕИБ, обн., ДВ, ф. 49 от 19.06.2007 г., отм., ф. 35 от 03.05.2011 г., в сила от 03.05.2011 г.). При сключването му не е бил предвиден конкретен срок за неговото действие, видно от неговия чл. 2, ал.1, в който се казва, че „Присъединяването на обекта ще се извърши след съгласуване с

преносното предприятие на условията и начина на присъединяване на централата към електрическата мрежа и подписване на договор между „Е.ОН България Мрежи“ АД и Национална електрическа компания“ ЕАД (Н. ЕАД) за присъединяване на съответния обект на разпределителното предприятие съгласно Част четвърта от Наредба № 6 за присъединяване производители и потребители на електрическа енергия към преносната и разпределителните електрически мрежи /Наредба № 6 за ПППЕЕПРЕМ/“. Съгласно чл. 13, аз. 7 от ЗВАЕИБ, срокът за присъединяване на енергийния обект се определя в договора за присъединяване и е не по - дълъг от заявения от производителя срок за въвеждане в експлоатация на енергийния обект. По отношение на условията за присъединяване е била приложима Наредба № 6 от 9.06.2004 г. за присъединяване на производители и потребители на електрическа енергия към преносната и разпределителните електрически мрежи (Наредба № 6 от 9.06.2004 г., обн., ДВ, бр. 74 от 24.08.2004 г., отм., бр. 31 от 04.04.2014 г., в сила от 04.04.2014 г.), като към нея препраща самият ЗВАЕИБ (чл. 13, ал. 2). Съгласно чл. 57, ал. 6 от нея, срокът за изпълнение на договор за присъединяване на електрическата централа се договаря съобразно заявения по-чл. 51, ал. 1, т. 2 срок — това е срокът за въвеждане в експлоатация на централата.

През 2011 г. ЗВАЕИБ е отменен с приеман на Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ). Съгласно §6, ал. 1, т. 1 от ПЗР на ЗЕВИ присъединяването на енергийни обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници, за които има сключени договори за присъединяване към съответната електрическа мрежа, се извършва по досегашния ред, ако производителят - страна по договора, към датата на влизането в сила на закона, е платил цена за присъединяване или е поел задължението за изграждане на присъединителни и други съоръжения от мрежата съгласно Наредба № 6 от 9.06.2004 г. В конкретния случай „БГ СКАЙ ПАУЪР“ ООД е поело задължение за изграждане на присъединителни съоръжения. Тук следва изрично да се посочи, че в чл. 2, ал.2 от Договора за присъединяване на обект на независим производител на електрическа енергия от 14.12.2010 г. между жалбоподателя и заинтересованата страна по делото, същите са се договорили, че „ПРОИЗВОДИТЕЛЯТ е уведомен, че чрез писмо изх. № 26-198-98/21.05.2010 г. Н. ЕАД уведомява Е.ОН БЪЛГАРИЯ МРЕЖИ АД за временно преустановяване на присъединяването на производители на електрическа енергия в подстанции „Златни пясъци“, „А.“, „Б.“, „К.“, „Ш. и Генерал Т.“ на нива на напрежение 110 kV и 20 kV до реализиране на инвестиционната програма на Н. ЕАД до 2013 г.“. Следователно присъединяването е отложено във временното поради изчерпване възможностите на съществуващата електропреносна мрежа, което обстоятелство зависи от нито една от страните по договора.

Впоследствие през 2012 г. е приет Закон за изменение и допълнение (ЗИД) на ЗЕВИ (обн. ДВ, бр. 29 от 2012 г., в сила от 10.04.2012 г.). Сключеният договор за присъединяване на обект на независим

производител на електрическа енергия попада под действието на пар. 19 от ЗИД на ЗЕ, съгласно който по отношение на договорите за присъединяване, сключени към датата на влизането в сила на този закон, се прилагат сроковете по чл. 29, ал. 6, действали до влизането в сила на този закон. Съгласно чл. 29, ал. 6 от ЗЕВИ, в редакцията на текста съгласно ДВ, бр. 35 от 2011 г., договорът за присъединяване е със срок не по-дълъг от срока за въвеждане в експлоатация на обекта на производителя и съоръженията за присъединяването му, но не повече от две години, когато въвеждането в експлоатация е предвидено да се извърши на един етап.

Неправилно жалбоподателят приема, че договорът за присъединяване от 14.12.2010 г. е прекратен именно на основание пар. 19 от ЗИД на ЗЕ във връзка с чл. 29, ал. 6 от ЗЕВИ (редакция ДВ, бр. 35 от 2011), а именно поради изтичане на неговия срок – 2 години от сключването му, тъй като този извод от една страна противоречи на цитирания по – горе чл. 2, ал.2 от договора и на следващо място с чл. 7, т.2 от същия контракт, в който е посочено, че присъединяването ще се извърши на два етапа.

В ал. 7 на чл. 29 от ЗЕВИ е регламентирано, че отговорността на страните при неспазване на условията и сроковете по предварителния договор за присъединяване и по договора за присъединяване се урежда в съответния договор. В ал. 8 на чл. 29 ЗЕВИ законодателят е предвидил, че процедурата за присъединяване се прекратява при неизпълнение на някое от изискванията по ал. 1 и 5. В тези случаи становището по чл. 23, ал. 5 за условията и начина за присъединяване се смята за невалидно, съответно предварителният договор се смята за прекратен.

При анализ на цялостната разпоредба на чл. 29 се налага извод, че договорът се смята за прекратен само в случаите на ал. 1 и 5, като не е предвидено прекратяване на процедурата при просрочие на двугодишния срок по ал. 6. Предвидено е обаче последиците от просрочието да се уговарят между страните в подписания между тях договор - чл. 29, ал. 7 от ЗЕВИ. Следователно, разпоредбата на чл. 29, ал. 6 от ЗЕВИ е диспозитивна, нарушението ѝ не води до прекратяване на договора за присъединяване, а евентуално до санкции за неизправната страна.

В самия договор страните не са договорили конкретен срок на действие на същия, от което следва извод, че договорът следва да се счита за безсрочен, което не е в противоречие с нормативната уредба, действаща към сключването му. Също така следва да се отбележи, че страните са уговорили и начините за прекратяване на договора в чл. 28 – 31 от същия, като основанията са: прехвърляне на правата от страна на ПРОИЗВОДИТЕЛЯ без да уведоми писмено Е.ОН БЪЛГАРИЯ

МРЕЖИ АД; отпадане необходимостта от присъединяване и поради неизпълнение на задължения по договора. Нито в хода на административното производство, нито пред съда са ангажирани доказателства за наличието на някое от основанията за прекратяване на договора или да са предприети действия от страните по него в тази насока.

С цел изчерпателност на изложението, настоящият съдебен състав намира за уместно да обърне внимание на писмото от 18.12.2019 г. на Е. ЕАД, с което е уведомена заинтересованата страна, „БГ СКАЙ ПАУЪР“ ООД, че централата му в [населено място] ще бъде присъединена към електропреносната мрежа, когато новият далекопровод „В. – К.“ бъде изграден и въведен в експлоатация, което е предвидено да стане през месец септември 2022 г., т.е. тогава ще са налице съответните мощности, които да поемат произведената от независимия производител електроенергия. Следователно към датата на издаване на обжалваното решение са били налице всички предпоставки за изпълнение на договора за присъединяване от 14.12.2022 г.

С оглед гореизложеното, съдът приема, че оспореното Решение № Ж-592 от 27.10.2022 г. на КЕВР е правилно, а жалбата на „Електроразпределение Север ” АД е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, на жалбоподателя следва да бъдат възложени направените по делото разноски от ответника за юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 24, изр. 1 от Наредбата за правната помощ в размер на 100 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София град, III отделение, 8 - ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Елетроразпределение Север” АД, ЕИК[ЕИК] срещу Решение № Ж-592 от 27.10.2022 г. на Комисия за енергийно и водно регулиране.

ОСЪЖДА „Електроразпределение Север” АД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто)лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия:

